

nost, pokud jde o místo, kde majetek leží, pravdu, ale tím jen prokazuje, že zde jest jeden z předpokladů pro použití nař. č. 167/1919, který předpokládá, že jde o tuzemské účty, tedy o tuzemský majetek, jenž však stanoví další předpoklad, že jeho majitelé jsou sice na území býv. Rakouska a Uherska, avšak mimo obvod čsl. republiky. Nařízení to nebylo dosud zrušeno, ba naopak § 6 zák. z 10. dubna 1919 č. 187 Sb. výslovně v platnosti potvrzeno. Soud tento může proto jen zkoumati, zda nař. rozhodnutí těmito právními předpisy odpovídá; naproti tomu soud vůbec nemůže hleděti k otázkám, zda a jak zákaz výplaty v čsl. korunách poškodí st-le nebo prospěje bance a jakým způsobem pohledávka na účtě vznikla a vzrůstala.

V otázce, zda nař. rozhodnutí odpovídá zákonným předpisům, stížnost vytýká, že cit. nařízení bylo nesprávně použito, jednak protože jest pochybno, zda peníze tyto lze pokládati za pohledávku cizího státního občana, jednak proto že cit. nařízení vztahuje se jen na účty, nikoliv na vkladní knížku. V řízení správním nebylo sporné, že vklad ten náleží st-li a že st-l jest cizozemskou firmou. Vznášeli-li stížnost nyní pochybnosti o tom, je-li st-l majitelem vkladní knížky, jsou okolnosti, jimiž pochybnosti snaží se dolíčiti, novými okolnostmi, kterých st-l v řízení neuvedl, a již proto nemůže k nim nss jako k nepřipustným novotám dle §§ 5 a 6, odst. 1 zák. o ss hleděti.

Námítka stížnosti, že cit. nařízením nebyla zakázána výplata v čsl. korunách ohledně vkladních knížek cizozemských obyvatelů, nýbrž jen ohledně jejich účtů, a že vkladní knížky nejsou účty, jest bezdůvodná, jak tento soud konstantně judikuje a již v nál. Boh. 464 adm. vyřkl a odůvodnil.

Stížnost, která jiných stížných bodů nemá, byla proto bezdůvodnou shledána.

Č. 4620.

Učitelstvo: * Příčinná spojitost mezi provdáním učitelky národní školy a jejím vystoupením ze služby školní (§ 3 zák. č. 455/1919) je dána, jestliže učitelka vystoupí ze služby pro chorobu nastalou tím, že provdavši se stala se matkou.

(Nález ze dne 18. dubna 1925 č. 7860)

Prejudikatura: Boh. 2844, 3435 adm. a j.

Věc: Růžena R. roz. B. v Užhorodě proti ministerstvu školství a národní osvěty stran odbytného.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: St-lka, def. učitelka v L., provdala se dne 5. července 1921. Když nejprve pro mateřství a později pro nemoc požívala dovolené v době od 1. dubna 1922 do 30. listopadu 1922 oznámila na konec, že z důvodů zdravotních místa nastoupiti nemůže a žádala za propuštění z učitelské služby a vyměření odbytného.

Zšr v Praze rozhodnutím ze 4. srpna 1923 žádosti o odbytné za příčinou provdání nevyhověla vzhledem k ustanovení § 3 zák. č. 455/

1919, ježto mezi dobou jejího provdání a mezi dobou vystoupení ze služby školní dnem 30. listopadu 1922 není ani časové ani příčinné souvislosti. Její rekurs byl nař. rozhodnutím zamítnut z důvodů rozhodnutí zšr-y.

Stížnost shledal nss důvodnou z těchto úvah: — —

Nss vyslovil již v četných nálezech, tak zejména v nál. Boh. 2844 adm. právní názor, že zák. č. 455 Sb. z r. 1919 v § 3 slovy »vzdá-li se při tom učitelka dobrovolně místa«, nevyjadřuje časovou souvislost mezi provdáním učitelky a dobrovolným vystoupením ze služby, nýbrž souvislost příčinnou mezi oběma skutečnostmi. Na tomto názoru setrvává nss i v tomto případě. Dle toho není okolnost, že st-lka se provdala 5. července 1921 a vzdala se služby 30. listopadu 1922, sama o sobě způsobila, aby ji zbavovala nároku na odbytné dle § 3 zák. č. 455 z r. 1919.

Zbývá tedy zkoumati, zda druhý důvod, o který úřad svoje zamítavé vyřízení opřel, že totiž dle jeho názoru není ani příčinné souvislosti mezi jejím sňatkem a jejím vystoupením ze služby, jest po právu. V tomto směru setrvává nss na právním názoru vysloveném již v nál. Boh. 3435 adm. toho obsahu, že příčinná souvislost mezi sňatkem učitelky veřejné školy národní a jejím vystoupením ze služby ve smyslu § 3 zák. č. 455 z r. 1919 jest dána, když vystoupení učitelky ze služby je do té míry přímým důsledkem jejího provdání, že by za nezměněného stavu věci, tedy nepřistoupily-li okolnosti jiné se sňatkem nesouvisející, k tomuto vzdání se služby nebylo došlo, kdyby učitelka byla zůstala svobodnou.

V daném případě jde ze správních spisů, že st-lka provdávši se 5. července 1921, obdržela od školských úřadů nejprve dovolenou pro mateřství pro dobu před porodem i po porodě, že dovolená ta jí byla pak prodloužena, když lékařskými vysvědčeními prokázala, že po shlednutí dne 19. června 1922 musila se podrobiti dvěma operacím 7. července 1922 a 28. července 1922, načež onemocněla trombosou levé dolní končetiny a že vystoupila ze služby 30. listopadu 1922, nemohouc pro zdravotní svůj stav službu na své škole nastoupiti. Za tohoto stavu věci nepodává se úsudek úřadu, že není ani příčinné souvislosti mezi st-lčiným sňatkem a jejím vystoupením ze služby, logicky z obsahu správních spisů resp. je s nimi v rozporu, neboť naopak ze spisů jde, že vystoupení ze služby se strany st-lky bylo způsobeno, nehledě k její — jí nedovolávané — povinnosti sdíletí domácnost svého chotě v Užhorodě, chorobou, která nastala v důsledku toho, že se stala matkou, tedy v důsledku fakta, o němž, pokud aspoň opak není prokázán nelze říci, že by nebyl v příčinné souvislosti s tím, že se provdala (viz též § 44, 92 o. z. o.).

K tomu jest ještě podotknouti, že st-lka ve svém rekursu na žal. úřad sice uvedla, že »d o b r o v o l n ě ze služby nevystoupila«; avšak v tomto prohlášení, o které žal. úřad ostatně se ani neopřel, nelze spatřovati překážku pro povolení odbytného ve smyslu § 3 zák. č. 455/19, jenž mluví o d o b r o v o l n ě m vzdání se místa, a to proto, že ze souvislosti, ve které st-lka tato slova uvedla, jest zřejmo, že mínila tím toliko říci, že ke svému vystoupení ze služby byla donucena svým zdravotním stavem (způsobeným chorobami vzniklými tím, že provdávši se stala se matkou).